

εις τὸ Περού. Διότι τότε καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο κατάφω-
τος, καὶ οἱ κάτοικοι ἤκουσαν βροντὰς ἐκρήσεων.

ΦΡΙΚΩΔΗΣ ΚΕΡΑΥΝΩΣΙΣ.

Ἐπὶ μιᾶς κορυφῆς τῶν Ἄλπεων κεῖται χωρίον ἐκ δε-
κατεσσάρων οἰκιῶν καὶ μιᾶς ἐκκλησίας *Chapelle* κα-
λούμενον. Περί τὴν 10 1/2 ὥραν τοῦ 1819 ἡμέραν
κυριακὴν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου εὕρισκοντο ἐν τῷ
ναφῷ καὶ ἐνῶ νέος τις δεκαοκταετής ἀνεβίβασκε τὸν
Ἀπόστολον ἠκούσθησαν ἔρονται ἀλλεπαλληλοὶ, καὶ μετ'
αὐτὰς κεραυνὸς καταπεσὼν ἀγῆρσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ
Ἀναγνώστου τὸ βιβλίον, καὶ φλόξ περιζώσατα τὸ σώ-
μα του τὸν ἐσφίξεν ἀπὸ τὸν λαϊκόν, ὅστις κατ' ἀρχὰς
ἐκρούαζεν ὑπὸ τοῦ φόβου, ἀλλ' ἔπειτα ἐκλείσθη τὸ στό-
μά του, κατέπεσε καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ περὺρθέθεντες
καὶ ἐν βραπῇ ὀφθαλμοὶ ἐτειναχθησαν ὅλοι ἔξω τῆς ἐκ-
κλησίας· ὁ δὲ ἱερεὺς ἐλειποθύμησε, καὶ μάλιστ' ἐπο-
λὰ θοηθήματα ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν
ζωὴν, ἀφοῦ ἐξήμεσε πολὺ αἷμα. Ἦτο δὲ πληγωμένος
καιρίως εἰς τὸν δεξιὸν ὤμον, εἰς τοὺς δύο βραχίον-
νας, εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον, εἰς τὸν ἀριστερὸν μη-
ρον καὶ εἰς τὸ ἄνω χεῖλος μέχρι τῆς ῥινός. Καὶ
μολονότι ἰάθησαν αἱ πληγαὶ ἐντὸς δύο μηνῶν, ἀλλ'
ἔμειναν παράλυτοι οἱ βραχίονες αὐτοῦ. Οἱ δὲ τοιοῦτοι
εἶναι γνωστὸν ὅτι ὑποφέρουσιν εἰς τὰς διαφόρους τῆς
Ἀτμοσφαιρας μεταβολὰς· Ὁ κεραυνὸς οὗτος ἀπέσπασεν
ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς ἕρφοιο, καὶ τὸ ἔρριψεν
ἐξ ὑψώτου μακρὰν. Ἡ Ἐκκλησία εἶχε πληρωθῆ μαύρου
καὶ πυκνοῦ ἀτμοῦ, καὶ δὲν διεκρίνοντο τὰ ἀντικείμενα,
εἰμὴ διὰ τῆς λάμψεως τῶν ὑπὸ τῶν κεραυνῶν ἀνα-
φθέντων ἱματίων. Ἐφονεύθησαν δὲ ἐννέα ἄνθρωποι, καὶ
ἐπληγώθησαν ὀγδοήκοντα δύο, ὁμοίως καὶ ὅσοι κύνες
εὕρεθησαν παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πέντε πρόβατα καὶ
εἰς ἵππος· ὁ κεραυνὸς οὗτος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ
κωδωνοστασίου, τὸν ὁποῖον εἰναίξε δεκαεξ' μέτρα μα-
κρὰν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸν εὗρον ἐμπηγμένον εἰς χι-
τραγὴν ἑράχου, ἔπειτα δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ο ΔΟΥΛΟΣ Ἀλλὰ μὴν

Ὁ Διογένης Λαέρτιος διηγεῖται ὅτι ὁ φιλόσοφος Δη-
μόκριτος ὠνόμασεν ἕνα του δούλον — ἀλλὰ μὴν —
καὶ ἕνα ἄλλον ἄλλω συνδέσμῳ, θέλων ν' ἀποδείξη διὰ
τούτου, ὅτι ἡ ὀνοματοθεσία ἢ ὀνοματολογία εἶναι κατὰ
συνθήκην, καὶ ὄχι κατὰ φύσιν. Διότι παρὰ τοῖς πα-
λαιοῖς φιλοσόφοις πολλὴ ἐγένετο συζήτης: ἂν ἡ ὀνο-
ματοθεσία ἦναι φυσικὴ, ἤγουν διὰ νὰ ἐξηγῆ τὴν
φύσιν ἐκάστου ὀνομαζομένου, ἢ ἂν οἱ ἄνθρωποι
κατὰ κοινὴν συνθήκην ἔθεσαν τὰ ὀνόματα· καὶ μίξ
δὲ τρίτη τάξις φιλοσόφων ἐδόξαζεν, ὅτι εἰς μόνον ὁ πρῶ-
τος ἄνθρωπος ἔθεσεν εἰς ὅλα τὰ πράγματα τὰ ὀνόματα,
τὸν ὁποῖον καὶ ὀνομάζουσιν Ὀνοματοτροχὸν ἢ Ὀ-
νοματοθέτην. Ἡ γνώμη αὕτη εἰναίσις ἢ ἀληθεστέρα,

διότι βεβαιούται καὶ ὑπὸ τῆς θείας Γραφῆς, ἥτις ἀναφέρει,
ὅτι ὁ Ἀδὰμ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος καὶ μόνος ὀνοματοθέτης.

Φ Ι Δ Θ Λ Ο Γ Ι Δ.

*Peri tēs léxeōs ΚΛΑΣΙΚΑ ΟΣ, καὶ διατὶ λέγον-
ται κλασικοὶ συγγραφεῖς εἰ πρὸ χριστοῦ.*

Ὁ ἕκτος Βασιλεὺς τῆς Ρώμης Ἰούλιος Ὀστούλιος,
εἶχε διαίρσει τοὺς κατοίκους τῆς Ρώμης εἰς ἕξ κλάσεις·
Classis λατινιστὶ ὄπλοὶ κλάσις, διότι ἐκαλοῦντο εἰς συ-
νεδρίασιν [Διονυσ. Ἀλικαρνασ. εἰς τὰ ἀρχαῖα.] καὶ ἔσ-
καστος Ρωμαῖος ἀνήκεν εἰς μίαν αὐτῶν οἱ δὲ τῆς πρῶ-
της ἐξαίρετως, ἐλεγοντο Κλασικαὶ Classici. Πρῶτος ὁ
Ρωμαῖος Ἀυλὸς Aulus [Ἐλ. Αὐλὸς] Γέλιος ὠνόμασε
τὴν λέξιν Classicus. Ἐλέγετο καὶ κλασικὸν ἔδαφος, καὶ
κλασικὴ γῆ καὶ κλασικὴ ἀρχαιοτης, ἡ περιχρῆστα το
ἄκρως ἄωτον, ἐλέγετο πρὸς τοῦτοις καὶ εἰς πᾶν τέλει-
ον πράγμα. ὡς κλασικὸν ἀγαλμα, ὄργανον, σκεῦος, ἀγ-
γεῖον κτλ. Κλασικὸν ἔδαφος· ἐλέγετο τὸ ἔνδοξον, ὁ-
μοίως καὶ γῆ, ὡς αἱ Ἀθηναὶ κτλ. (α).

Ἐπὶ τοῦ Ἀριστάρχου Σαμοθρακῆος καὶ Ἀριστοφάνους
Βυζαντινοῦ τοῦ γραμματικοῦ (150 Π. Χ.) οἱ πε-
ριώνυμοι Γραμματικοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας ἠθέλησαν νὰ
διακρίνωσι τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν συγγραφέων, δια νὰ
τοὺς συνάψωσιν εἰς ἕν, καὶ νὰ τοὺς μεταχειρίζωνται
οἱ μεταγενέστεροι (β). ἡ ἐκλογὴ αὕτη ὠνομάσθη κανὼν
Ἀλεξανδρινὸς καὶ ἔταξεν ποῖοι πρέπει νὰ ὀνομαζῶνται
κλασικοὶ, δηλαδὴ οἱ πρὶν χριστοῦ. Οἱ δὲ νεώτεροι εἰ-
σῆξαν καὶ τὸν μετὰ χριστὸν ἀκμάσαντα Λαυκιανόν, ὡς
γλαφυρόν Ἀττικιστὴν, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλον τινά. Ὁ Γα-
λῆσις τὸ Δ. τῆς γραμ. εἶχε τοὺς ὀνομάσει ἐν δόξοις,
καὶ Διονύσιος καὶ Πρόκλος [οὔτινος πόνημα εἶναι ἡ χρη-
στομαθεῖα, βιβλίον κριτικόν, μὴ σωζόμενον] τοὺς ὀνο-
μάζουσιν κρατίστους, ἀλλ' οἱ Εὐρωπαῖοι τοὺς ὀνο-
μάζουσιν Κλασικοὺς, ἀπὸ τὸ Ἀττικικόν, ὡς εἶπομεν,
Classis, ἐξ οὗ Classicus· καὶ ταύτην τὴν λέξιν πρῶτος
εἰσήξεν ὁ Μακαρίτης Κοραῆς καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσ-
σαν· οἱ δὲ Ρωμαῖοι μεταχειρίζοντο τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ
τῶν μαθητῶν, πρῶτῃ κλάσις κτλ. Ὁ Διονύσιος τὴν

(α) Τινὲς, ἐν εἰς καὶ ἡ Καθηγητὴς Κ. Σχινᾶς, δὲν ἐγκρίνουσι τὰς
τοιούτας φράσεις.

(β) Ὡς αἰτίαν τῆς τοιούτης κατατάξεως ἡ φιλολογία προτείνει τὴν ἐ-
ξῆς. Οἱ φιλομαθεῖς Ἰουλιανοὶ, θέλοντες νὰ διασωσῶσι τὰ συγγραμμά-
τα τῶν ἀρχαίων, Ἑλλήνων, τὰ ἑπιπὰ καθ' ἡμέραν ἠφανίζοντο ἐκ πολλῶν
αἰτίων, ἐπὶ δὲ καὶ νὰ πλουτίσωσι τὴν Ἀλεξανδρινὴν Βιβλιοθήκην ἀπὸ τὰ
συγγραμμάτα ἐκείνων, προεκήρυξαν ἀμοιβὰς μεγάλας, ἐάν τις ἔχων αὐ-
τὸς, ἢ ἑστὼν παρ' ἄλλοις, ἤθελε φέρει εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἐκείνην συγ-
γραμμα ἐνδοξοῦ τινὸς συγγραφέως, ἴσον, Ἐνεφεώντος, Δημοσθένους κτλ.
Τοῦτο διήγειρε τὴν κερδοσκοπίαν πολλῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης λογίων, καὶ
προσέφερον ψευδεπίγραφα τειοῦτα συγγραμμάτα ἢ ἰδικὰ τῶν ἢ ἄλλων
μεταγενεστέρων, καὶ ἐκ τούτου ἐκινδύνευσαν νὰ θυβήσωσιν ἔλην τὴν
φιλολογίαν. διὰ νὰ ἐμπέδισον οἱ τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γραμματικοὶ τὴν
τοιούτην κινδύλιαν, ἐπεκρίθησαν καλῶς, καὶ ἐκινῶσαν τὰ διάφορα συγ-
γραμμάτα, διακρίναντες τὰ νῦθα ἀπὸ τὰ γνήσια, καὶ ὀνομάσαντες κλα-
σικοὺς συγγραφεῖς τοὺς ἀκμάσαντας πρὶν Χριστοῦ, διότι καὶ αὐτοὶ μόνοι
ἔγραψαν εἰς τὴν ἀκραιφνεστέρην Ἑλληνισμὸν.

παράγει ἀπὸ τὸ κλῆσις· τινὲς γράφουσι κλασσικὸς μὲ δύνω σσ, διότι καὶ Λατινιστὶ Classis μὲ δύνω γράφεται· ἀλλ' ἡμεῖς Ἑλληνίζοντες πρέπει νὰ τὴν γραφῶμεν μὲ ἔν· Δι' αὐτὴ δυνάμεθα νὰ τὴν παράξωμεν ἢ ἐκ τοῦ κλῆσις, κατὰ τὸν Αλικαρνασσεύ, ἢ ἐκ τοῦ κλάω, ὦ.

ΗΕΡΙ ΟΝΕΙΡΟΥ.

Ὅλοι ἐξ οἰκείου πρῆματι, γνωρίζομεν, ὅτι καθ' ὕπνους, πολλὰκις ὀνειρευόμεθα ὅτι πρᾶττομεν ἢ λέγομεν, ὅσα ἐπράξαμεν ἢ ἐλάλησαμεν κατὰ τὴν ἡμέραν, καὶ πολλὰκις καθ' ὕπνους τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἐνασχολεῖται εἰς τὰ ἔργα τῆς προτεραίας ἡμέρας. Μάλιστα παρετήρηθη, ὅτι τὸ πνεῦμα καθ' ὕπνους ἀνακαλύπτει ἀληθείας, ὅσας κατὰ τὴν ἡμέραν ἔμενον κεκαλυμμέναι καὶ ἀδιάκριτοι διηγοῦνται, οἱ γυνή τις ἔμπορος ἀπόλλεσε βελάντιον πλήρες χρυσοῦ κατὰ τὴν ἀγορὰν, ὅπου ἀπῆλθε διὰ νὰ ἀγοράσῃ διαφόρους πρᾶγματείας. Δὲν ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῇ οὐδὲ πῶς ἀπώλεσθη, οὐδὲ πότε, οὐδὲ ἂν ἐκλάπη ὑπὸ τινος· κοιμηθεῖσα ἐν ταύτῃ τοῦ πνεύματος ταρχῆ, εἶδε κατ' ὄναρ, ὅτι ἀνθρωπὸς τις κόκκινα φρονῶν ἱμάτια, ἔκυψε πρὸ αὐτῆς καὶ ἀελάβετο τὸ βελάντιον τοῦτο· ἅμα ἡμέρα καταβάσα ἢ γυνὴ αὐτὴ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐστάθη ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ὅπου κατ' ὄναρ εἶδε τὸν ἀνθρώπον ἐκείνων. Τῷ ὄντι περὶ μεσημβρίαν βλέπει τὸν αὐτὸν ἀνθρώπον, ὅστις διαβάων ἐβρίψεν ὄμματα δεξιὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου· ἀμέσως ἢ γυνὴ κατακηνηθεῖ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ἄρχην, ὅστις καὶ ὑπερεώθη νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βελάντιον· τότε δὲ ἐνθυμήθη ἢ γυνὴ, ὅτι τὴν προτεραίῳν τῷ ὄντι εἶδε τινα κηψῶντα πλησίον τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεξε τότε παντάπασιν πρὸς αὐτόν.

Ἐπὶ τοιαύτης καθ' ὕπνου ἐργασίας τοῦ πνεύματος, ὁ Κωντιλιανὸς Ρωμαῖος ἔγραψε Λατινιστὶ ἐπιγράμμα, το ὁποῖον ἐφιλοτιμήθη τις νὰ μεταφράσῃ εἰς μέτρον δακτυλικὸν καὶ ἔλεγειον.

Κεκηνηθὼς δ' ἀνὴρ ἀπ' ἀγρῆς ἀμπύεται ὕπνῳ (ἢ λέκτροις)

Εἰς νόος πέτεται οὐρεά τ' ἀν' ὄνυμά τε.

Ἴπποι δ' ὄνειροι ἠνιάχοις, περὶ τέρμα θ' ἐλίισσον

Ἄρμα· Θέμις δὲ δικαί τ' ἀνδρὶ θεμιστοπόλῳ

ἄλλως.

Ἠνία· ἀπ' ἀγρετίης πόδ' ἐγγ' ἔον ἐς δῖμον ἀνὴρ

Θηραγρέτης, καὶ τὸν δ' ὕπνος ἐκυψε· τάχῃ

γυῖα καμόντα, ὀρεσιθάτης νόος εἰς ἀν' ὕλην

Πλάζεται. Ἠνιγχοῖς δ' ἵπποι τε ἄρματά τε,

Τὰ κεν τέρμα παρήϊξ', ὄψις ὀνειρήεσσα.

Ὡς δὲ θέμις τε δικαί τ' ἀνδρὶ θεμιστοπόλῳ.

Εἰς τὴν μετάφρασιν ταύτην ὠδηγήθη καὶ ἀπὸ ἄλλων

μετάφρασιν τοῦ ἐν Αθήναις σοφοῦ Καθηγητοῦ Κυρίου

Φ. Ἰωάννου.

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι οἱ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς Σχολαῖοις μα-

θητευόμενοι κατὰ τοὺς χρόνους τούτους δὲν φιλοτιμοῦν-

ται νὰ γράψωσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσιν. Ἀφοῦ τινες

εἶπον ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ δυνῆθωμεν νὰ γράψωμεν ὡς

ὁ Πλάτων, ἡμεῖς ἀπεφασίσαμεν οὐδὲ καθῶς ὁ Λεξιάνος

οὐδὲ καθῶς ἄλλος τις τῶν μεταγενεστέρων Ἑλληνιστῶν, νὰ προσπαθῶμεν νὰ γράψωμεν.

Μ Ω Μ Ο Σ.

(Συνέχεια ἀρ. 8.)

Ενεθυμήθη, εἶπε τότε ὁ Ἀρχιλόγος ἀστεῖόν τι ὅπερ εἶχον ἀκούσειν ἀπότινα φίλον μου, ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ συμβᾶν, διηγούμενον Νεανίσκαι τινες, ἔλεγεν, εὐθυμουῦντες ἐν οἰκίᾳ, καὶ μεθύσθentes, εἰς τοσοῦτον ἤλθον μανίας, ὥστ' ἐνόμιζον τὴν μὲν οἰκίαν, τριήρη, τὴν δὲ ξηρὰν, θάλασσαν· καὶ ἑαυτοὺς πλέοντα, καὶ χειμαζομένους· Τόσον δ' ἔκφρονάς κατήντησεν αὐτοὺς ἡ μέθη, ὥστε ὅλα τὰ σκευὰ καὶ στρώματα τῆς οἰκίας ἐβρίπτην εἰς τὴν θάλασσαν ὡς ἐλευθερούντες τάχα τὴν τριήρη ἐκ τοῦ βάρους· Ὅσον δὲ συνθροίζετο τὸ πλῆθος καὶ ἤρπαζον τὰ ῥιπτώμενα, τούτων περισσότερον αὐτοὶ ἐβρίπτην τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ· Τὴν ἐπιούσαν δὲ ἐναχθέντες καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τῶν χθῆς, ἀπεκρίθησαν ὅτι ἐβρίψαν πάντα τὰ περιτὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐνοχλοῦμενοι ὑπὸ χιμῶνος· Ἀπορούτων δὲ τῶν κριτῶν διὰ τὴν ἔκστασιν τῶν νεανίσκων, ὁ πρεσβύτατος αὐτῶν εἶπε· Ναι, ὦ ἄνδρες Τρίτωνες· μεγάλωτατος χιμῶν, καὶ τόσον ὥστ' ἐγὼ μὴ δυνάμενος ἵστασθαι, ἔπεσον εἰς ἕνα τῶν θαλάμων καὶ ἐκείμην ὡς νεκρὸς· Ἰδόντες δὲ αὐτοὺς οἱ κριταὶ οὕτως εἰσέτι παραλογιζομένους, συγχωρήσαντες ἀφῆκαν, ἐπιειμήσαντες αὐτοὺς ἵνα μὴ μεθύσῃσι πλέον· Αὐτοὶ δὲ εὐχαριστήσαντες εἶπον· Ἄν ἐλευθερωθῶμεν ἀπο τὸν μέγαν αὐτὸν κίνδυνον, καὶ εὐρωμεν λιμένα, ἐπιγραφόμεθα καὶ ὑμᾶς μετὰ τῶν ἄλλων θαλασσίῳν Θεῶν, ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν, Σωτήρας, ὡς ἐπιφανέντας διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν· ἔκτοτε δὲ ἡ οἰκία αὕτη, ἔλεγεν ὁ φίλος μου, ὠνομάσθη Τετάρτη.

Αὐτὰ καὶ τοιαῦτα λέγοντες διασκεδάσαμεν μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἐπειδὴ προέβη ἡ νύξ, ἐπορεύθημεν εἰς τὰς κλῖνας ἕνθα καὶ ἀνεπαύσαμεν τὰ ἐκ τῆς ὀδοπορίας κατὰ κοπιακῶτα ἡμῶν σωματα.

ΜΕΡΟΣ ΣΤ'.

ἢ περιήγησις.

Τὴν ἐπαύριον ἐξεληθόντες ἀπὸ πρῶτας ἐκινήσαμεν εἰς ἐπισκεψῆν τῆς πόλεως καὶ τῶν δημοσίων αὐτῆς καταστημάτων· ἐν πρώτοις ἤλθομεν εἰς τὴν μεγάλην τῆς στειρεοῦδος μαθήσας· σχολὴν, εἰς ἣν ἐδιδάσκοντο ὑπὲρ τοῦς 800 παῖδας· Τὸ κατάστημα αὐτὸ εἶχε σχῆμα παραλληλόγραμμον ἐπίμηκες, ἐν μέσῳ περιβόλου ἰκανῆς ἐκτάσεως, κείμενον αἱ δύο μακρᾶι αὐτοῦ πλευραὶ εἰλον ἀνὰ ἑπτὰ δωμάτια, φωτιζόμενα ἀμφωτέρωθεν ἠδ' ἀνω πλευρὰ εἶχε τέσσαρα μόνον, καὶ ἡ πλευρὰ τῆς πυλῆς δύο, εἰς ἕκαστον τῶν δωματίων ἐδιδάσκοντο τεσσαρῆκοντα μαθηταί, καὶ ἐφέκαστης τεσσαρακοντάδος ἦν ἐπιστατῶν διδασκαλὸς· ἕκαστος δὲ τῶν διδασκάλων ἔχων τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν τῶν συνοικίῳν τῆς πόλεως, ὠδηγεῖ καθ' ἡμέραν τοὺς μαθητὰς τῆς συνοικίας αὐτοῦ ἐπιστρέφοντας, καὶ ἐρχομένους εἰς τὴν σχολὴν· πάντες οἱ μαθηταὶ ἔφερον μετ' ἑαυτῶν καὶ τὸ ἄριστον· διότι τὸ ἐξέχεσθαι τῆς σχολῆς εἰς ἄλλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἦν αὐστηρῶς ἀπηγορευμένον· Τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως διασκεδάζον σωμασκούμενοι εἰς τὰ ἐν μέσῳ τοῦ καταστηματος ὑπαίθρου, καὶ μόνον οἱ ἀμελεῖς καὶ ἀτακτοὶ ἐκώλυον